

KŘÍŽE_CESTY_SOCHY_KRAJINA_LIDÉ

...co z těchto krás našim dětem zbyde?

*„Ach zemi krásnou, zemi milovanou,
kolébku mou i hrob můj, matku mou,
vlast' jedinou i v dědictví mi danou,
šírou tu zemi, zemi jedinou! „*

... napsal jeden z největších českých básníků Karel Hynek Mácha. Země je nám vlastní a důvodem našeho bytí. Byla tu před námi, bude tu po nás. Vše, co činíme s krajinou, se projeví, ať už za našeho života, nebo za života našich dětí. Věnujme se tedy krajině – dodejme jí kouzlo, obdělávejme ji, starejme se o ni a ona nám vše vrátí ve své malebnosti a obyvatelnosti. Otočíme-li se k ní zády, i ona si bude žít svým vlastním životem – nesdílná, neprostupná, nehostinná, nevlídná.

Současnost se zdá být uspěchaným a konzumním obdobím, které se neohlíží na skutečnou podstatu věcí. Kuře je z mrazáku, jablka ze supermarketu, trávník je nejlépe anglický, náplní večera televize. Proč lidé nechodí namísto toho pozorovat západ slunce, trhat jablka do sadů, pěstovat rostliny namísto objíždění trávníku se sekačkou, jíst čerstvé kuřecí maso z místní farmy?

Možná je už dnes marné hledání synergie krajiny a lidí. Lidé už tolik nenavštěvují krajinu. Nechodí si do ní odpočinout. Netouží se na ni dívat, pozorovat ji, jak zlátne s podzimem, bělá se v zimě a zelená na jaře. Možná je to dáno právě její neprostupností – absencí stezek, které po létech nepoužívání pohltily čas a stromové. Věřím, že jich zde bývalo spousty – pěšin, alejí i cest mířících k orientačním bodům a jiným cílům. Mohly vést člověka správným směrem, podněcovat k přemýšlení, oslovovat, propojovat s uměním, přírodou, nebo jen sloužit jako tradiční místo procházek po nedělním obědě. V mých očích je to sled událostí, které chodec prožívá.

„Znenadání člověk, ponořen ve svých myšlenkách, zpozoruje kříž – začátek cesty se čtrnácti zastaveními. Přestože není křesťan, pozastaví se. Ubírá se dál od sochy k soše a zažívá svůj niterný příběh, na konci kterého očekává rozřešení – cíl jeho cesty.“

Rozpoutejme a žijme příběhy odehrávající se v krajině pod širým nebem a na pevné zemi.

Nina Ličková

KRAJINA

workshop Šarovy 2011

Julie Horká, Nina Ličková, Jan Korčák

Mohu-li reagovat na odkaz k zakončení křížové cesty v našem návrhu, kdy byl namísto sochy v ose cesty situován vzrostlý solitérní strom, pak se pokusím vysvětlit důvod naší volby.

Přestože by křížová cesta tvořená skulpturami měla být dle své podstaty opět zakončena dílem sochařským, navrhli jsme alternativu, která by měla korespondovat s naší ideou krajinných cest a ovocných stezek. Věřili jsme, že by snad i byla akceptovatelná z pohledu občanů. Je to však jen náhradní řešení – alternativa. Tento osamocený akt bez realizace celého návrhu Ovocných stezek by ztratil svou výpovědní hodnotu a zdaleka by neobsahoval tak působivé sdělení, jako nadřazený krajinné scénérie vizuálně komunikujících skulptur.

Nina Ličková